VI. évfolyam, 10. szám

1950 március 2

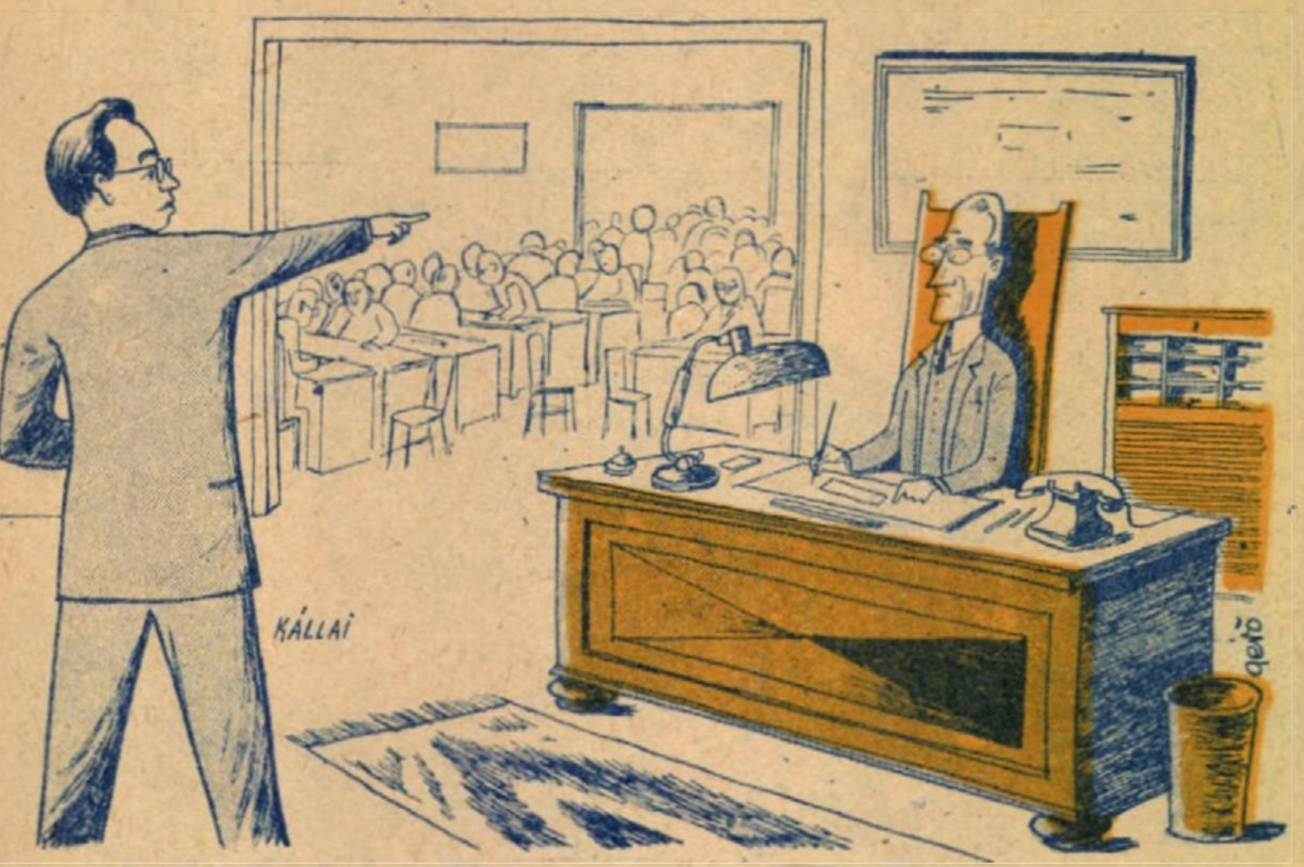
Ludas Matyi



70 fillér

VOGELER, SANDERS & COMP.

Magyar jegyzék Angliához és Amerikához



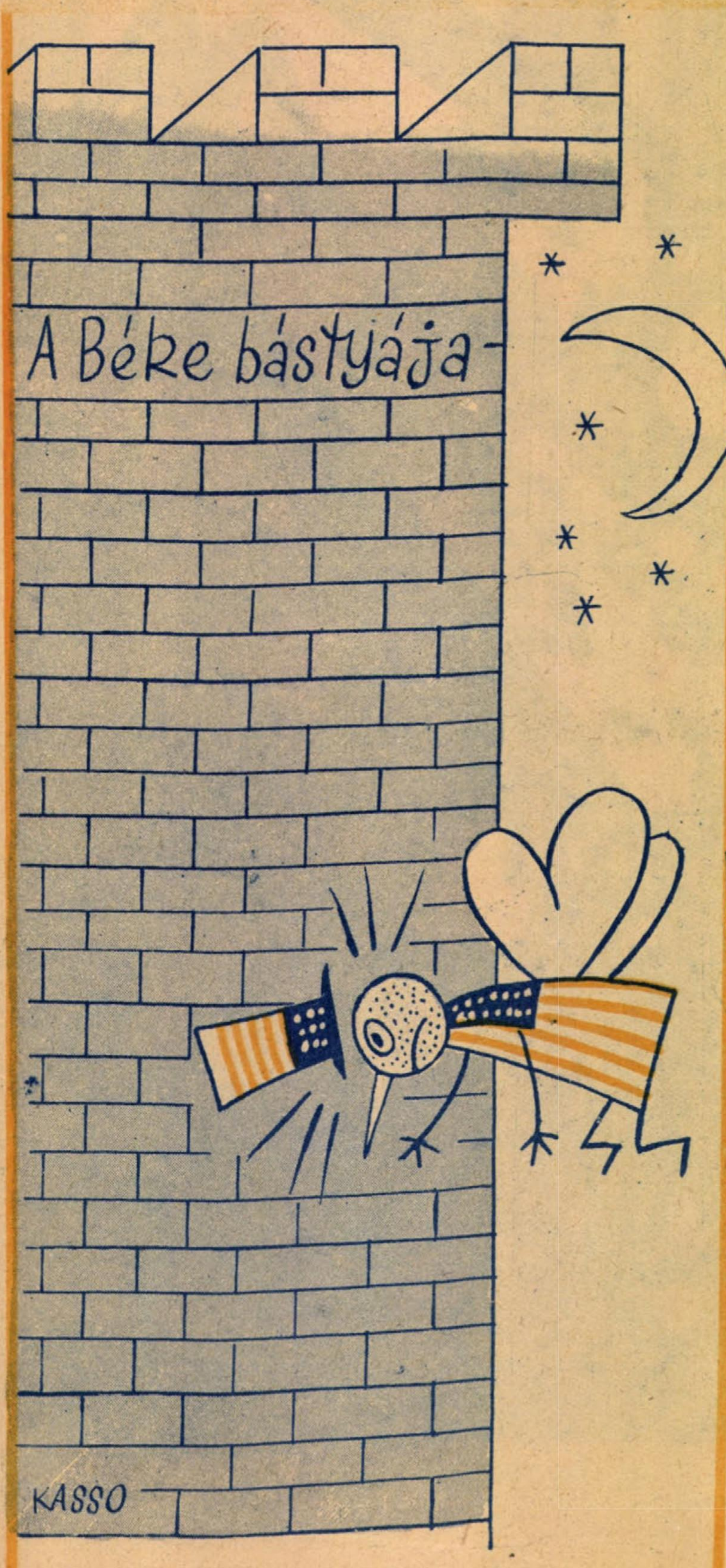
— Követ úr, száznegyvennyolc alkalmazott van a budapesti követségükön. Nem sok ez egy kicsit?
— Helyes, az őt tisztviselőt hazaküldöm, a kémeket itt tartjuk.

Példázat

Vogelerről és az amerikai sajtóról

Csöröge Tivadar találkozik egy ismerősével.
— Honnan jössz ilyen izgatottan, Csöröge? — kérdi az ismerős.
— A barátom tárgyalásáról. Képzeld, óralopással vádolták azt a szegény embert én voltam a mentőtanúja.
— És felmentették?
— Nem. Elítélték a szegény ártatlant.
— Miért?
— Mert megtalálták a zsebében az órát.

Arany János után



Zúg az éji bogár, nekimegy a falnak,
Nagyot koppan akkor, azután elhallgat.

Egy tisztalelkü férfiú

(Alanti cikk nem szószerint jelent meg egy amerikai lapban, hanem több amerikai lap cikkéből összesűrítettük a lényeget.)

Kezdjük azzal, hogy a kémkedéssel alaptalanul vádolt illetőnek oldalt simán elválasztott barna haja van. Ezzel körülbelül halomra is döntöttük az összes ellene felhozott vádakat. Mert kémkedésre predesztinálhat valakit a pénzsóvársága, a züllöttsége, vagy az aljassága, olyat azonban még sehol nem olvastunk, hogy valakit a simán elválasztott barna haja kémkedésre predesztinált volna.

Emellett természetesen a tárgyi ellenbizonyítékok egész sora áll rendelkezésünkre.

1. Az ohioi M William Jackson 1942 június hetedikén délután félöttől félhétig együtt volt az illetővel a bécsi Royal moziban, ahol a „Táncolj míg le nem kopik a lábad" című ragyogó Metro-filmet nézték meg együtt. A filmben Rita Hayworth kimagasló alakítást nyújtott, partnere Fred Astaire volt. Rita Hayworth ezzel az alakításával különben megnyerte a Thompson irodalmi nagydíjat.

2. Az illető felesége eskü alatt vallja, hogy férje 1943 január tizenkettedikén déli tizenkét óra öt perckor ízes palacsintát evett a zürichi Grand Hotel Limmat éttermében. A palacsintaevés tizenkét óra tizenhat percig tartott, ekkor férje felment a hotel második emeletén levő appartementjükbe, megvakarta a fületövét, ásított, kiállt a balkonra és azt mondta: Holnap eső lesz. Hat tanú van arra, hogy másnap csakugyan esett.

3. Tizenkét tanú van arra, hogy az illető 1948 július hetedikén délelőtt nyolc óra tíz perctől nyolc óra harmnickét percig az egyik budapesti szálloda mellékhelyiségében tartózkodott. Fenti tizenkét ember ugyancsak a mellékhelyiségre várt és véleményük szerint semmisem mutatott arra, hogy az illető a mellékhelyiségben kémtevékenységet folytatott tehát:

a napnál világosabban be van bizonyítva, hogy az illető sem 1942 június hetedikén délután félöttől félhétig, sem 1943 január tizenkettedikén déli tizenkét óra öt perctől tizenkét óra huszonhárom percig, sem 1948 július hetedikén délelőtt nyolc óra tíz perctől nyolc óra harminckét percig nem kémkedett.

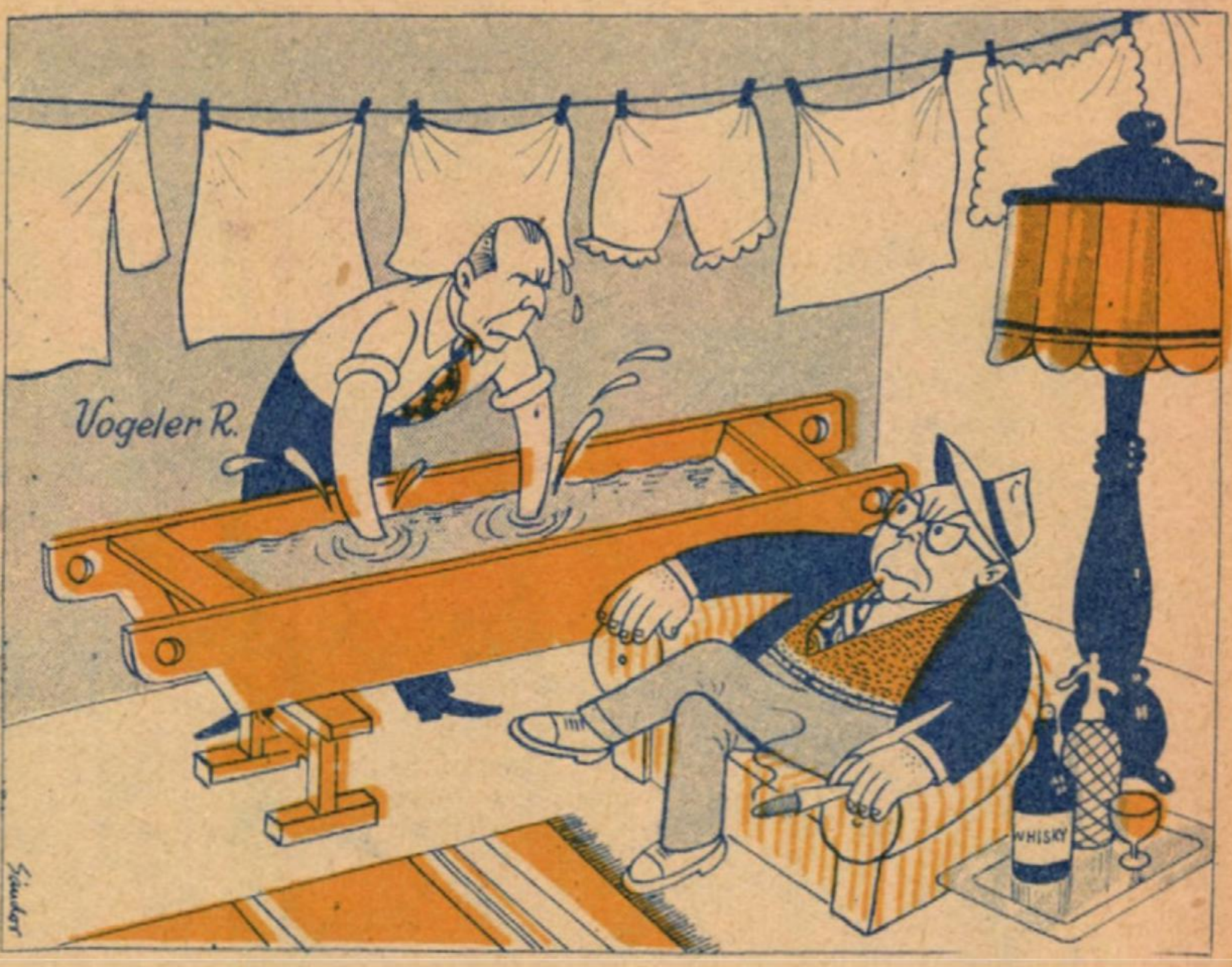
Dehát ha sem 1942 június hetedikén, sem 1943 január tizedikén, sem 1948 július hetedikén nem kémkedett, akkor mikor kémkedhetett?

A napnál világosabban áll tehát előttünk az illető ártatlansága.

Sokezernyi megdönthetetlen bizonyítékunk van arra, hogy az illető nem kémkedett és a sokezernyi bizonyítékkal egyetlenegy valami áll csak szemben, az igazság, de arra a felvilágosult Amerikában szerencsére fütyülnek.

Gergely Miklós.

Előrelátás



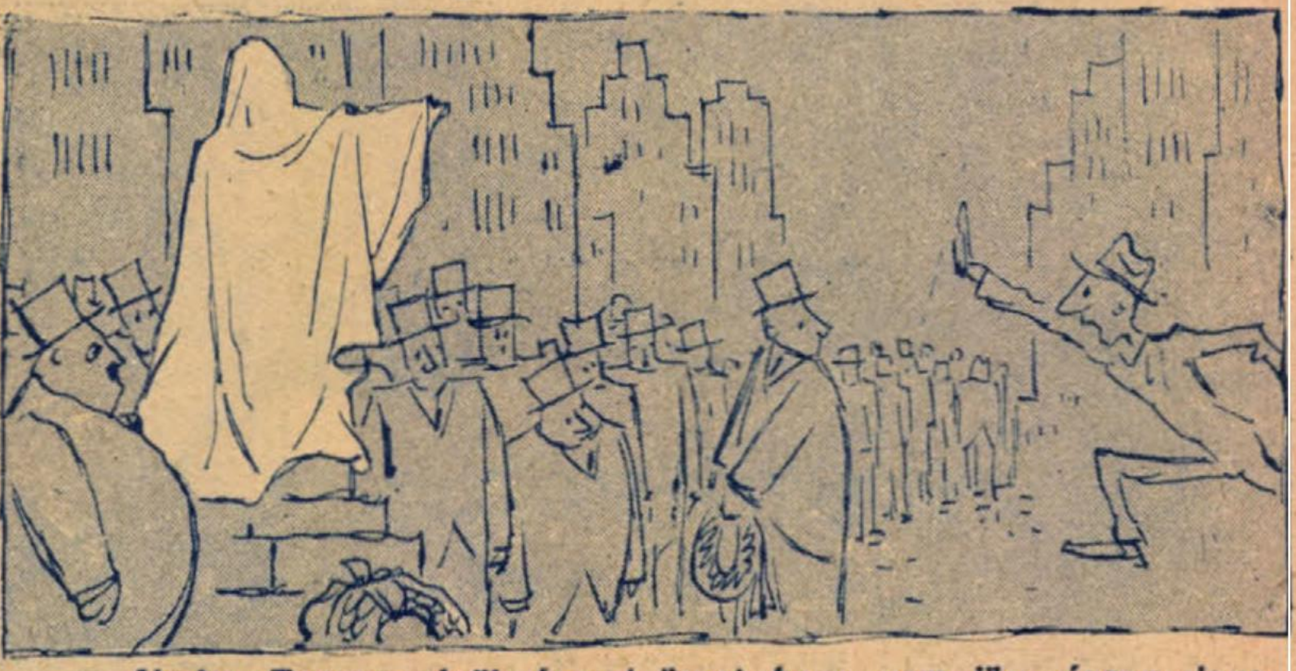
KÉMFŐNÖK: Mondja Mr. Vogeler, miért mos maga mindig, amikor velem tárgyal?
VOGELER: Hogy a feleségem majd 1950-ben arra hivatkozhasson, hogy nem lehettem kém, mert pelenkamosással voltam elfoglalva.

WASHINGTONI IDILL

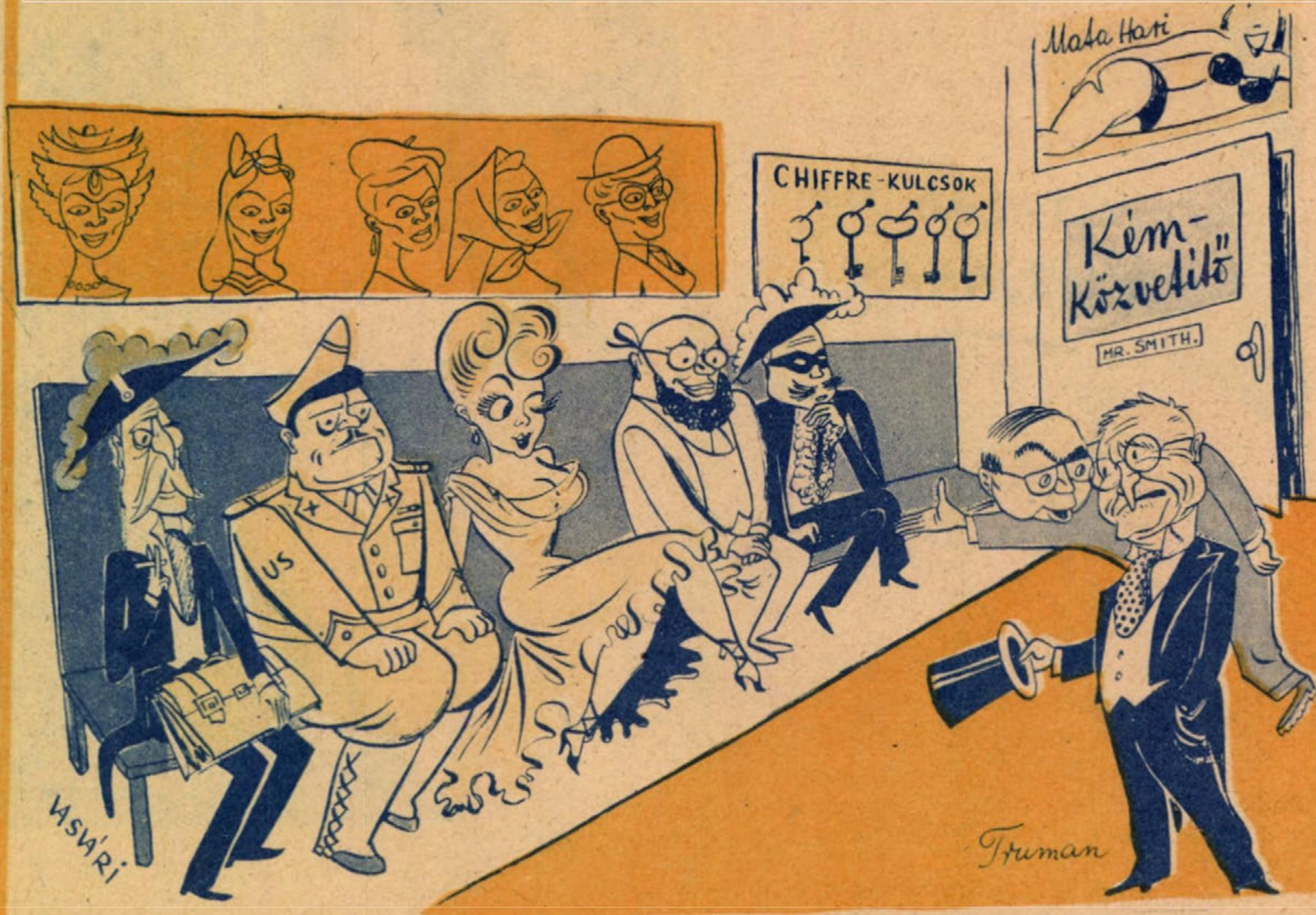


TRUMAN: Mitől lettek ilyen kopaszak, uraim?
ACHESON: Attól, amitől ön, elnök úr! Egész héten tépjük a hajunkat, ha a Vogeler-ügyre gondolunk.

Szoborleleplezés Washingtonban



— Uraim, Truman elnök úr azt üzeni, hogy nem jön, éppen elege van már a leleplezésekből.



Truman: Egy rendkívüli követre és meghatalmazott miniszterre lenne szükségem. Ez az egész választék?
Közvetítő: Igen kérem, mostanában gyorsan apad a készlet..

A Ludas Matyi szenzációs riportja:

Azonnali lefokozását kérte egy magasrangú angol katonatiszt Szuezben!

A rejtélyes eset magyarázata

Nagy feltűnést keltett az egész világon John Rogers Szuezben állomásozó angol ezredes esete, aki felettes hatóságától azonnali hatállyal

őrmesterré

való lefokozását kérte.

Az esethez a legkülönbözőbb találgatásokat fűzték. A Ludas Matyi most abban a szerencsés helyzetben van, hogy a titokzatos esetet hitelesen megmagyarázhatja.

Miként a magyar napilapok is megírták, a szuezi angol katonai hatóságok az angol-amerikai korszellemnek megfelelően a szuezi repülőtéren

kilenc

vécét emeltek: egyet fehér katonatisztek, egyet fehér altisztek, egyet fehér közlegények számára, valamivel távolabb egyet afrikai tisztek, egyet afrikai altisztek és egyet afrikai közlegények számára, végül egy félreeső helyen egyet európai, egyet ázsiai és egyet afrikai civilek számára.

John Rogers tragédiáját az okozta, hogy a szuezi repülőtérre való érkezésekor nyolc vécé el volt foglalva, csak a fehér altisztek számára emelt vécé volt elfoglalható állapotban, ezért kérte a szerencsétlen John Rogers ezredes

azonnali hatállyal

őrmesterré való lefokozását.

Jólértesült brit katonai szakkörök és a hadügyminisztérium londoni szóvivője szerint

még így is

elkésett.

BOTRÁNY Hollywoodban



Rendező: Hé, hova szalad ez az állat?

A párduc: Bocsánat rendező úr, én már két órája játszom ebben a filmben, egy kis hányingerem van, de aztán visszajövök.

Bosszú



Trepák fia félévre remek bizonyítványt hoz haza és az apja meg akarja jutalmazni. Elmennek egy étterembe és Trepák megengedi, hogy a fiú azt és annyit rendeljen, amit szeme-szája megkíván.

A gyerek hosszan tanulmányozza az étlapot, majd a pincérhez fordul:

— Hozzon nekem egy nagy adag spenótot!

— Mi az? — csodálkozik Trepák — hiszen odahaza rá sem tudsz nézni a spenótra!

— Csak hozzon egy nagy adag spenótot!

A pincér csakhamar megjelent egy óriási tál méregzöld főzelékkel. A gyerek egy darabig undorral nézi, azután fölényes mozdulattal így szól:

— Vigye vissza!

Novikov a gyárban



— Sej, haj akácfa hullatja a levelét...
— Bocsánat, egy taktust elhibázott.
— Honnan tudja?
— Én ne tudnám? Hiszen én írtam!

Huba és Csaba



— Látod, államosítva van itt már minden...

Pszt, csak halkan!

(SZIN: egy eszpresszó. Egy asztalnál ül Pesti László, mellette csinos fiatal lány, bizonyos Budai Manci. Feketéznek.)

Manci (nagyon izgatott)' Hát ez van. És te mit tudsz? Mesélj! Mit hallottál?

Laci (óvatosan körülnéz, hogy nem hallja-e valaki, majd óvatosan halkan súgja a lány fülébe): Kína! Óriási!

Manci (nagyon izgatott): Kína? Mi van Kínával?

Laci (óvatosan súgva): Teljesen elfoglalták!

Manci: Kik?

Laci: A Néphadsereg! (Alig hallani, olyan halkan súgja): Vége a feudális Kínának! (Még halkabban): Amerika kínai politikája teljesen megbukott! (Szinte lehelli, olyan halkan): 475 millió ember szabadult fel a rabszolgaság alól; Kína most már a Szovjetúnióval együtt harcol a békéért!

Manci: Mit tudsz még?

Laci: Pszt, csak halkan, ne kiabálj szívem! Óriási! De ne mondd el senkinek. Több fizetést kapnak a közalkalmazottak és a tanárok! Pszt, csak halkan. A termelés meg egyre fokozódik! Pszt, csak halkan. És egyre kevesebb a selejt.

Péter (odalép, halkan Lacihoz): Miket sugdosol? Rémhíreket?

Laci: A fenét! Igaz jó híreket!

Péter: Hát akkor miért súgod?

Laci: Mert ez a nő olyan buta, hogy csak akkor hiszi el a híreket, ha a fülébe súgják.

Bandika mondásaiból





Bandi mindössze ötéves, de máris logikusan gondolkodik és önállóan vélekedik a dolgokról. Van például egy öreg, ódivatú nagynénije, aki állandóan gólya- és mennyország-mesékkel traktálja a srácot. A napokban azután Bandi megkérdezte a nénikéjét:

— És mondd Sarolta néni, mit csinálnak egész nap az égben az angyalkák?

— Hát énekelnek, fuvoláznak és hárfáznak, — hangzott a kenetes válasz.

Mire Bandi lekicsinylően legyintett:

— Piti hely lehet. Még rádiójuk sincs...

2.

Bandi még csak hároméves volt, amikor kistestvérkéje született. Az újszülött naphosszat bőgött, mire Bandi megkérdezte fentemlített nénikéjét:

— Mondd Sarolta néni, biztos, hogy öcsit is az égből küldték?

— Természetesen! —

— Hm, — dünnyögte Bandi. — Nem csodálom, hogy kitették...!

Egy földművesszövetkezetben



— Mi az, ebben a faluban nincsenek fiatalok?
— Dehogynem. Csak ide a felügyelőbizottságba nem kerülhetnek be szegénykék.
— Ugyan miért?
— Mert mi nem engedjük be őket.

32 éves a Vörös Hadsereg



— Nézd, milyen hatalmas és erős! Ez azt jelenti, hogy háború lesz?
— Nem, kolléga úr, ez azt jelenti, hogy béke lesz!

Nátha előtt, — nátha után

Itt a tavasz, itt a nátha: — enyhe idő titka, átka. — Száll a légben happci, happci. — Mindenkinek meg kell kapni. — Fóton, Tatán, Perecesen, — Beleesel, beleesem.

Gondolod, hogy megelőzöd — a náthát, ha sütöd, főzöd, — bepácolod tenmagadat. — Hevít ez a szent feladat. — Vattát dugsz a fülbe mélyen: — a bacillus be ne férjen. — Az orrodban olajkenet — jelzi: tilos a bemenet!

Kávéháznak vagy barátja? — Remetévé tesz a nátha. — Hazatérsz, mint hűséges eb. — Sohse voltál hűségesebb. — Dorombolsz a kályha mellett. — Ehhez is a nátha kellett! — Őrzöd a te tűzhelyedet, — elbűvölve hű nejedet. — Bár, míg tart a náthaszezon: — vasból vagy te, mint a beton. — Nem kell a csók, az ölelés. — Abból is jobb most a kevés.

Hivatalba addig jársz csak, — míg a többi munkatársak — közül egy se prüsszög, krákog. — Ha egy beteg? Neked már ok, — hogy búcsúzkodj, ajánld magad, — mielőtt még terád ragad!

S ha ráragadt? Jól kifekszed. — Kamillából iszol exet. — Borogatod minden tagod. — Ha gyógyulsz is letagadod. — Mert a nátha olyan kényes, — hátha éppen szövődményes?

Nátha után még napokig, — éberséged el nem kopik. — Minden reggel, minden este — próbát tartasz szívrepesve — szelel-e a becses orrod? — Ha a hangja nem kiforrott, — ha kis mellékzönge bántja, — visszabujsz a meleg ágyba! — Paplan alatt párás köcsög. — Úgy inhalálsz, mint a vöcsök!

Nátha után gyanud támad: — nem a régi az étvágyad! Uj izgalom, aggodalom — őröl téged, mint a malom: — hátha náthád gyomorra ment — s ki tudja, mit rág odabent?!

S hátha nátha ment a fülbe? — Vagy a szívbe települt be? — Éjszakákon át nem alszol, — jó szomszédok szava hajszol: — Hja, a nátha zord betegség! Utóbajtól félni tessék. — A náthától, — nem is néha, — lesz az ember süketnéma!...

Igy megy ez. A nátha végül, — mint a bűnügy, úgy elévül. — Ha már senkit nem érdekel, — közfigyelmet nem érdemel, — ha a náthát nem ápolod, — se takaród, se párolód, — közönyödet nem éli túl! — Belőled a nátha kihull — Ha te rossz vagy, ha te unod, — keres egy jobb médiumot...

K. Tóth Lenke.

A plakátragasztó esete az épületekkel



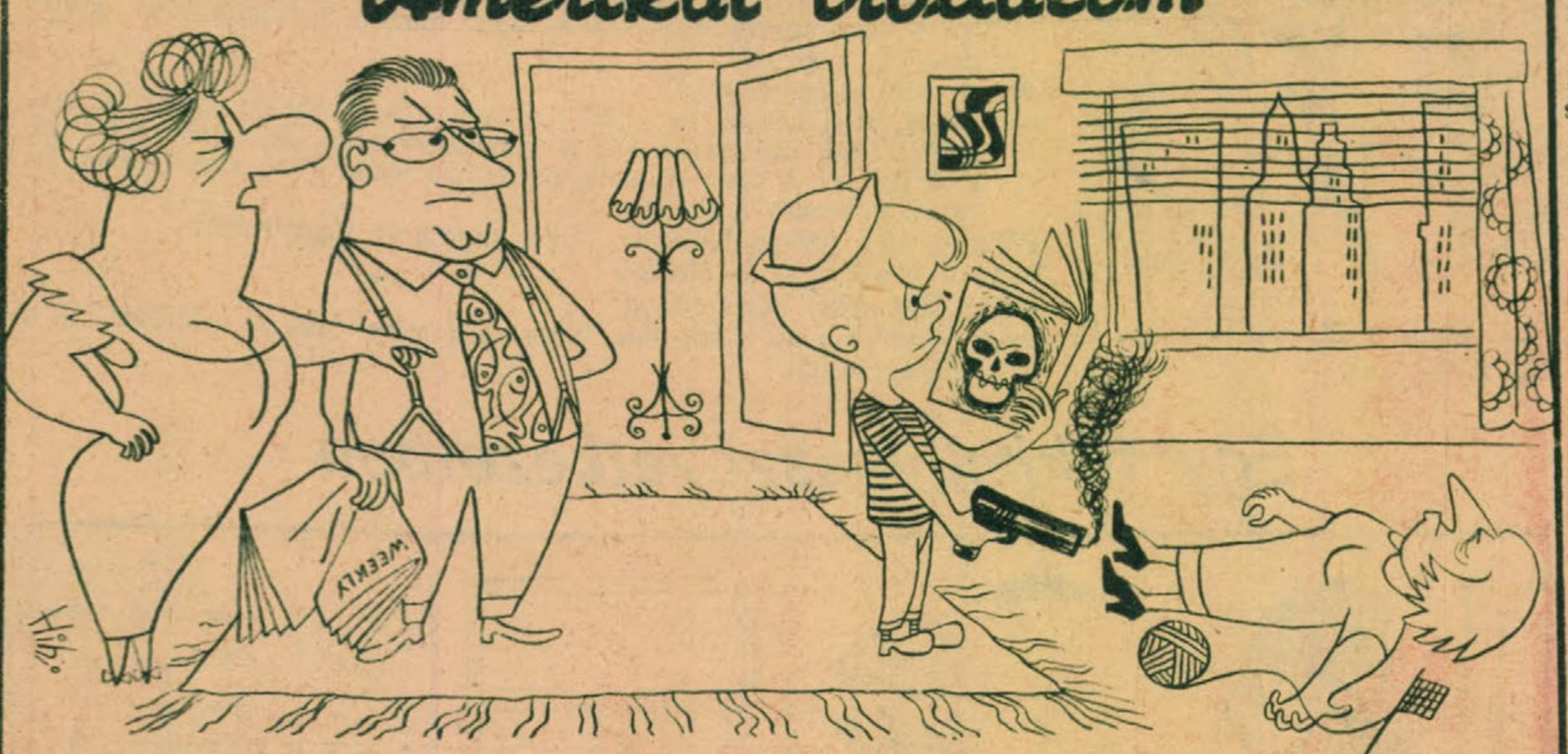
— Akár kunyhó, akár villa, mindenképpen táblás ház...

Régi probléma új változata



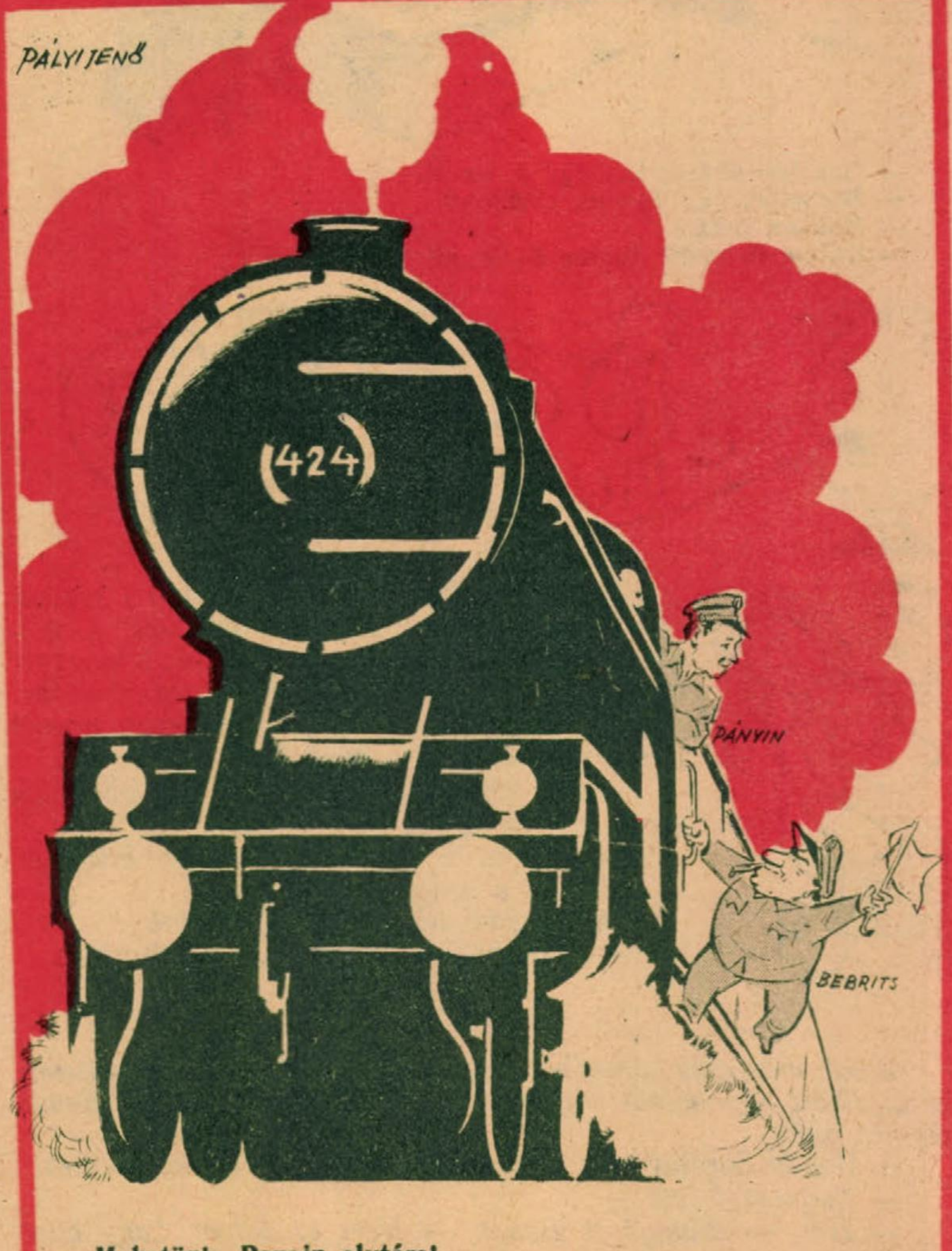
— Ki tudja eldönteni, melyik volt előbb olcsó: a tyúk, vagy a tojás?

Amerikai irodalom



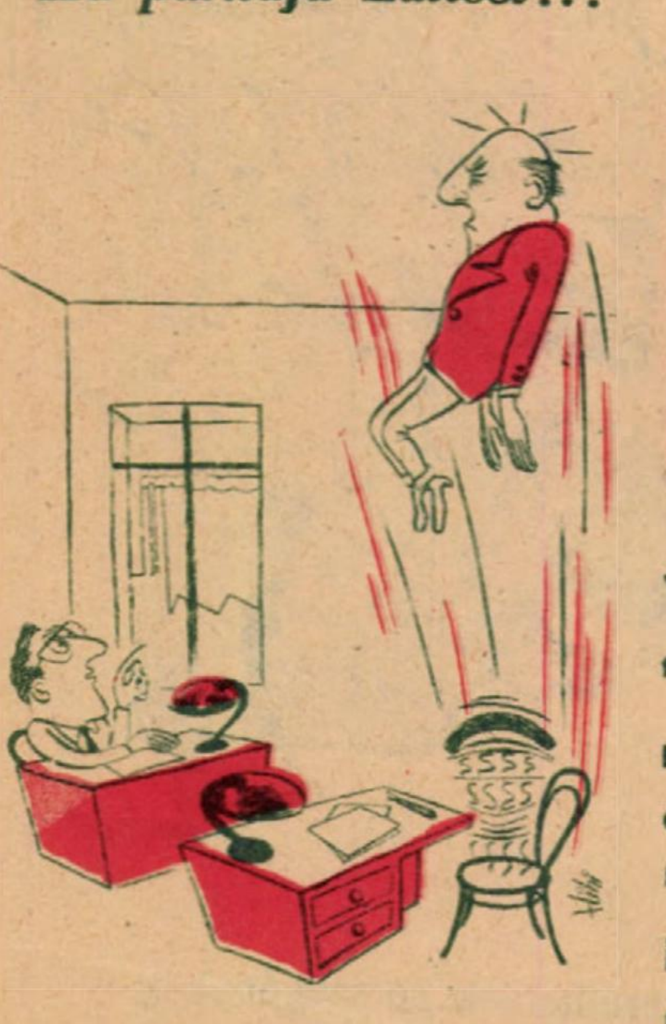
— Hányszor mondtam már, Fred, hogy ne adj a gyerek kezébe szépirodalmat! Most tessék, lelőtte a nagymamát!

Szovjet sztahánovista mozdonyvezető Magyarországon



— Mehetünk, Panyin elvtárs!
— Hogy-hogy mehetünk, Bebrits elvtárs? Már meg is érkeztünk!

Ha párnája Laticel...



— Látod, hiába figyelmeztettelek, hogy ne dobd magad olyan hanyagul a székedbe...

Ifjúkori fénykép



Boldogult ifjúkoromban csináltattam magamról hat darab fényképet. Nevető arccal álltam a fényképezőgép elé, mutogatva a harminckét egészséges fogamat.

Ezekből a képekből egy még valahogyan megmaradt. Egyéb híján ezt tettem a gyári igazolványomba. Bár ne tettem volna. Mikor egyik reggel álmosan, morcosan, borotválatlanul és ötvenévesen beléptem a gyárkapun, felmutatva igazolványom, a portás gyanakodva nézett a fényképemre, majd arcomra.

— Ez maga?

— Hogyne, — feleltem riadtan és bizonyságképpen nevető arcot vágtam.

De ó jaj, nem hitte el.

— Kérem, — mondtam, — ez a vastag bajusz, ami az orrom alatt van, azonos azzal a vékony bajusszal, ami a fényképen van.

Kétkedve hümmögött erre.

— De elvtársam, ez a szemüveg is azon a szemen van, ami a fényképről mosolyog magára.

Még mindig tamáskodott.

— Kedves kapus elvtárs, — szontyolodtam el végkép, — látja, a hajam is ugyanaz a haj — és levettem sipkámat.

Hajh, de a haj sem használt. Szürkeszinű szőr volt a kobakomon és nem fekete sörény.

Végül kétségbeesve felmutattam a keresztlevelemet és az újraoltási bizonyítványomat, mire végre elhitte, hogy én vagyok én.

Mit mondjak? Azóta naponta borotválkozom, a gyár előtti sarkon „beállok" nevetős pofára és zsebrevágom a szemüvegem. Igy már simán beenged a mi éber portásunk.

Persze, még így is akadnak bajok. Mert előfordul, hogy elfelejtem „visszacsinálni" a képem s a csengető óránál rámszól valamelyik szaki:

— Hát te mit vigyorogsz állandóan, mint a fakutya?

Hiába, nehéz az embernek a saját fényképéhez hasonlítani.

M. R.

Menekülés a VÁLSÁG elől

Átadom a helyem



Utálom az olyan fiatalokat, akik villamoson nem adják át helyüket az arra rászorulónak. Példát vehetnének ezek a taknyos kölykök rólam, aki szintén nem vagyok több húsznál, de tele vagyok lovagi erényekkel. Fontos elv nálam, hogy a legrászorulóbbnak adom át a helyem. Tegnap is mi történt?

A Nemzetinél feltapostam a hatosra, ami nem mindig könnyű dolog. Mindig az első taposók között vagyok, hogy leülve lássam, kit illetne meg leginkább a hely. Leülök, előveszem az újságot és mögüle lesem ki a legrászorulóbbat. A fiatal lányokat természetesen törlöm a listáról, még azt hinnék, hogy helyátadás ürügyén ismerkedni akarok. De annak az asszonyságnak sem adom át a helyem, aki azt mondja mögöttem:

— Fiatalember, fordítva van az újság, nem baj?

— Az anyád púpos, — gondoltam, — így froclizol, hogy leülhess és bosszúból juszt is a fenekemen maradtam.

Tovább böngésztem hát a lapot és a népet. Csupa állóképes egyént láttam, sehol egy rokkant vagy gyerekes anya, még a vénasszonyok is olyan stabilon álltak, hogy szinte írigyeltem. Ebben a korban bennem már biztosan nem lesz ennyi gőz, — állapítottam meg keserűen. És tovább kerestem, hol egy rászoruló, aki a halála előtt még üldögélni akar egyet. Hirtelen hallom:

— Egy helyet kérnénk gyerekes anyának.

Bár lehet, hogy nem is hallottam, csak a fülem csöngött. És ez a cikk is milyen érdekes — merültem bele a lapba, — miről is szól?

— Két helyet kérnénk beteg embernek, — mondják újra.

— Az apátok fülit, — morogtam magamban, — két helyet egy embernek. Ez biztosan valami humbug s amellett ez a kroki itt az újságban milyen jó. Sajnos, meg kell, hogy mondjam, itt velem szemben ül egy kölyök, olyan magamféle és a füle botját sem mozgatja. Piszok alak lehet. Még valami mankó is van mellette, hogy azt higyjék, fáj a lába, ami nincs is. Én viszont őszintén szólva már nagyon szerettem volna átadni a helyemet, hisz ismerik elvemet. — Aki rászorul, üljön a helyemre és még azt se mondja, hogy Isten fizesse meg. Megjegyzem, most forgolódik mellettem egy olyan rászoruló-féle bácsi. Nem öreg, de nem is fiatal, olyan jó kilencvenéves lehet. Ennek, azt hiszem, átadom. De várjunk csak, inkább azt hiszem, annak a nyanyának, aki tőlem sré vizavé a fiatalságot emlegeti. Na, most melyiknek? — estem kétségbe — és még rá milyen jó apróhirdetések vannak ebben az újságban. Bár állva aligha olvashatok, átadom a helyem, — döntöttem végül is.

Mit szólnak hozzá? Lemondok a tudományról, csakhogy jót tegyek. Átadom a mocorgós tatának. Viszont, tusakodtam, ha aranyere van a bácsinak, gumipárna nélkül nem sokat ér az ülés. Akkor átadom a néninek. Úgy van, döntöttem most már végleg és visszavonhatatlanul. És szóltam az öreg lánynak:

— Tessék helyetfoglalni nagymama, csak most vettem észre.

És szólt a néni is:

— Szent Béla legyen magával fiam, ön egy igazi lovag.

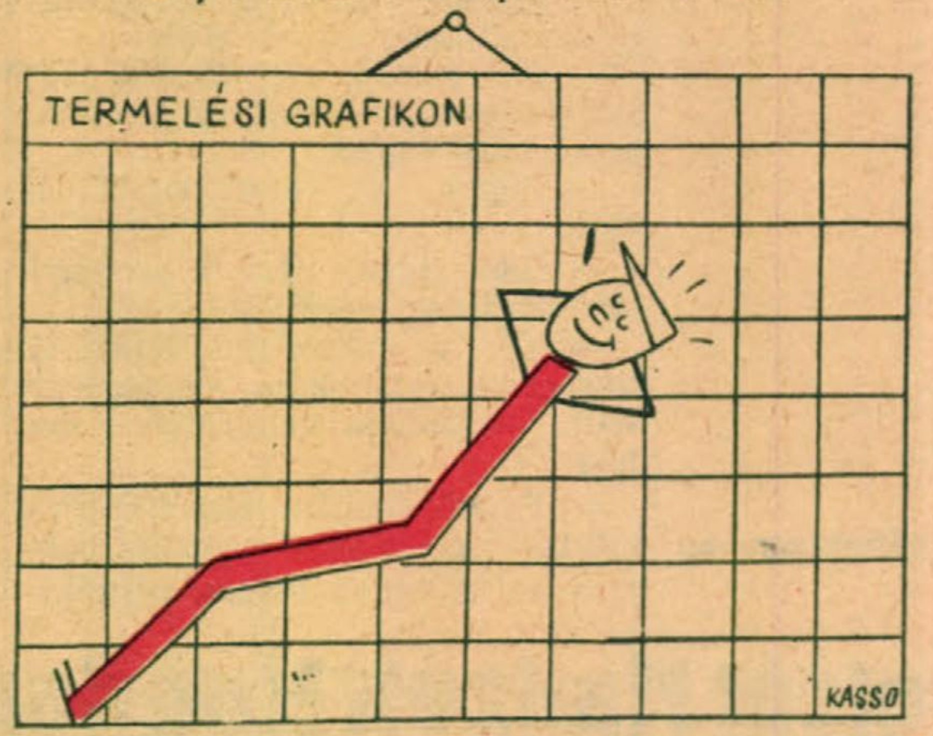
— Aztat meghiszem, — helyeseltem magamban. És csak a balkezemet hagytam megcsókolni. Utána fogtam magam és káromkodva leugrottam a robogó villamosról.

Az Isten verje meg az ilyen vén banyákat, nem elég, hogy átadtam a helyem, de még egy megállót túl is mentem miatta.

Nagy S. József.

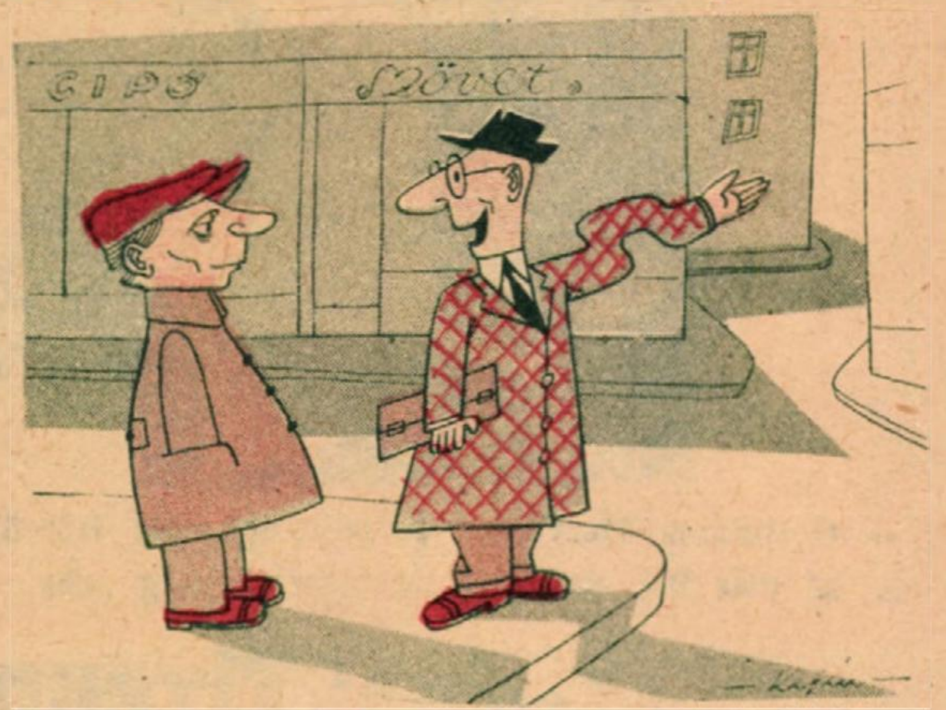


EGYESEK FIGYELMÉBE



A munkaverseny nem kampány, az elért eredményeket felül kell múlni!

Jobban már nem lehet megmutatni



— Merre van kérem a Szondy-utca?

— Előre, aztán befordulni, megint előre, megint befordulni, megint előre...

Ebadta és a tavasz



— Mit csinálsz az ablakban fiacskám avval a nagy ollóval?

— Lesem a rügyet.

Csoda a pesti utcán



— Telefonon keresik!

EGY és MÁS...



Mindig több.

Mármint a szalámi, vagy a sajt, vagy akármi, amit dekára vesz az ember. Nem személyes ügyem ez, általános jelenség, így van ez emberemlékezet óta s úgy látszik így lesz az idők végezetéig. Bemegyek a csemegéshez:

— Kérek tizenöt deka csemegeliptóit.

Teszi a papirost a mérlegre, teszi a liptóit a papirosra és megkérdezi:

— Lehet tizenkilenc deka?

— Akkor legyen húsz — mondom dacosan, hogy nekem legyen igazam. Hozzácsap még egy kupacot:

— Lehet huszonhárom?

Tíz deka trappista így lesz tizenhárom, és sohase kilenc, harminc deka disznósajt így lesz harminchat és sohase huszonhét. Legalább két dekával mindig több. Újabban már ravasz vagyok és nyolc dekát kérek a trappistából, huszonhatot a disznósajtból. Tegnap is bementem egy közértbe:

— Kaviárt kérek.

— Hány dekát?

Két dekát akartam venni, azt mondtam:

— Egy dekát se kérek.

*



Újjongva olvastam Beér János elvtársam cikkét a vasárnapi Szabad Népben arról, hogy a bürokrácia torzszülött gyermekét, a „hivatalos” nyelvet ideje volna felcserélni az érthető, magyar nyelvre. Aki csak egyszer is végigtanulmányozta már a Magyar Közlönyt az jól tudja, hogy erre a reformra milyen égető szükség van.

Oroszul, olaszul, németül vagy franciául megtanulni, ha nem is könnyű, de értelmes ember számára elvégezhető feladat, s addig senkisem kezd bele egy francia szöveg elolvasásába, amíg a nyelvet meg nem tanulta. De mert a hivatalos nyelv látszólag magyar, az ember gyanútlanul belekezd a társbérletre osztott lakások bérleti szerződésének alaki okokból származó és hivatalos végzés nélkül érvényesíthető felmondását szabályozó törvényerejű rendelet végrehajtási utasításába, s másnap az embert rendőri motorcsónak halássza ki a Dunából, mert úgy értette a rendeletet, hogy el kell hagynia a lakását, holott abban éppen az állt, hogy a társbérlőjét dobhatja ki.

Ami roppant nagy különbség.

*



Bár sem venni, sem eladni, sem nősülni, sem férjhezmenni nincs szándékomban, szorgalmasan olvasom ama reggeli lap apróhirdetéseit, amely az ilyesmire nagy súlyt helyez. Mindig találok itt valami meglepőt, valami érhetetlent, ami felkorbácsolja érdeklődésemet és tűnődésre késztet. Például most vasárnap is.

„Feltűnően szép 26 éves doktorált vegyészmérnöknő, gyönyörűen berendezett villája, autója, havi kétezer jövedelemmel, intelligens, dolgozó férjet keres, ki feleségét szeretni tudná. Megbízottja Hudacsek, Teréz-kürút 60.”

Micsoda sötét tragédiája egy életnek! Ugyan mi lelhette ezt a kívülbelül tökéletes teremtést, hogy Hudacsekhez forduljon élettárs-ügyben, s ne azok közül válasszon ő maga, akik — kétségkívül — falkákban követik minden lépését. Oh, szegény doktorált vegyészmérnöknő a villában. Vajha meglelné dolgozó párját!

Hacsak... Hacsak... a vegyészmérnöknő nem is létezik, Hudacsek csalja csak el irodájába általa a 30 éves, kisportolt, magas szőke atomfizikusokat, hogy ott aztán közölje:

— A vegyészmérnöknő elkelt uraim, ellenben kis kertes házzal férjhezmenne 50-es jukkerasszonyka, azelőtt egy nagyforgalmú vidéki kávéház kasszirnője.

Tabi László.

a kongresszus után



— Mondja elvtárs, maga kapta a sztachanovista kongresszuson a „szakma legjobb dolgozója" címet?
— Nem kérem, ő az, én csak büszke vagyok rá.

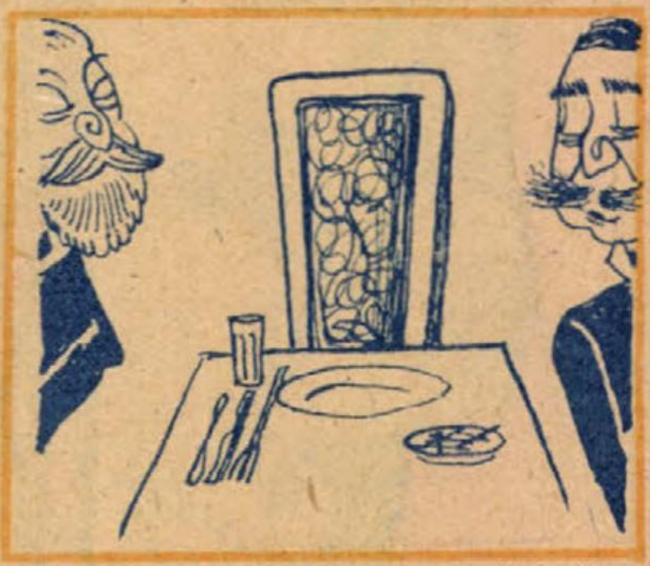
A HUMOR MESTEREI

Mikszáth Kálmán:

A pénzügyminiszter reggelije

A buffetben csak két asztal van megterítve fehér abrosszal. A többi asztal terítetlen: az a demokratáknak való. E célra paprikásszalonna is van az üvegedényben. Szalonna üveg alatt! Borzasztó idea!

Az egyik asztal terítője sokkal fehérebb, mint a másik. Az asztalon egy pohár áll sherryvel, egy üres tányér, melybe a sonkásszeletek jönnek s végre egy kistányér, tele finom, hosszúkás cukorkákkal.



A szék is oda van már készítve, s eltolva a többi székek, hogy valahogy más oda ne ülhessen.

A belépő mamelukok áhítattal néznek az asztal felé s mutatni akarván, hogy az államügyekben mennyire járatosak, tiszteletteljesen mormogják:

— A pénzügyminiszter még nem reggelizett!

Új mamelukok lépnek be s az asztalra mutatnak:

— Itt a pénzügyminiszter fog reggelizni.

Bejön Vizsolyi. Éppen odaül. S amint könyökét az asztalra ráteszi az abroszra, a palackok s tányérok elkezdenek csörömpölni, mintha mondanák:

— Mindjárt itt lesz a miniszter!

De ezt Vizsolyi is észreveszi és rögtön saját magától kér bocsánatot.

— Pardon! Hisz itt a miniszter fog reggelizni.

Felugrik s átjön a szomszédasztalhoz, ahol nem olyan hófehér a terítő, hol vegyes képviselők fogyasztják a vörös bort, a sonkát és a sherryt, kiki a saját pártállása szerint.

— Összetévesztettem az asztalt. Ez az átkozott rövidlátásom...

— Ne átkozd, — mondja egy kormánypárti, — hisz az tett meg téged elnökünkké.

— Igen, de most odaültem, ahol...

— Igen, igen, ahol a pénzügyminiszter fog reggelizni.

— Ah, a cukkedlik! Irtóztató! Duschek valamikor rövidszivart szítt, — mondja valamelyik habaréki.

— És mindennap más emberhez hivatta meg magát reggelire, hogy arra se költse az ország pénzét.

— Oh, az Duschek volt! A nagy Duschek! A Duschekek kora lejárt, uraim! Most a cukkedli-korszak van.

— Cukkedli? — süvít bele gúnyosan egy szélsőbali. — Az adófizetőknek kellene adni cukkedlit, — az adószedők pedig egyenek arzenikumot.

— Neked ez a programod?

— Ennek alapján választottak meg.

E pillanatban nesztelenül belép a miniszter. Mély csend. A szőnyeg felfogja lépteinek neszét s lágyan suttogja: „Őexcellenciája reggelizni jött."

A legyek, amint a tejre idejöttek, pajkosan röpködtek körbe, s egymást bíztatják: „Gyerünk, reggelizzünk a miniszterrel."

A mamelukok ajkain megjelenik a nyájas, hódoló mosoly, a szélsők arcáról elfut az elégületlenség, minden derült, a napsugár besüt az ablakon, a buffetbeli Hébe kék szemei igéző fényben tündökölnek, a vajak olvadoznak, a heringek, sajtok pikáns illatokat terjesztenek, minden, de minden olyan ünnepélyes, mert a pénzügyminiszter reggelizik.

A kegyelmes úr leül, a szék megreccsen alatta, mintha a nagy megtiszteltetést köszönné. A sonkát odateszik eléje. Kár, hogy nincs retrogád élet, hogy a megboldogult sertés földi maradványai átéreznék.

A miniszter keveset eszik és elegánsan. A kés és villa bizonyos előkelőséggel horzsolja egymást.

Az első falatnál leönti egy kis borral... Még egy falat és még



egy... Megint egy korty rá... Őexcellenciájának jó étvágya van.

S ezalatt benn a tanácsteremben sebesebben megy minden. A szónokok megrövidítik beszédeiket. Minek is beszéljenek? Hiszen eredménye úgy sincs — és még csak nem is bosszankodik meg érte senki, ha elmondják, hogy az adózó nép mint nyomorog. Mert a pénzügyminiszter úgysincs ott. A pénzügyminiszter reggelizik.

A buffet ajtaja ki van nyitva. Kilátni meg belátni.

Künn két erdélyi képviselő sétál nagy szomorúan. Éppen a székelyek tömeges kivándorlását beszélik. Borzasztó állapotok... a szegény székelyek éheznek.

— Pszt! Ne olyan hangosan! Bent a pénzügyminiszter reggelizik!

Takarékos ember



— Így fényképezzen le, hogy megtakarítsam a képek bekeretezését.

Bemutatták a „Ludas Matyi" filmet



— Gratulálok Matyikám, te is megverted Döbrögit háromszor, én is, az már hat, de azért ne hagyjuk még abba...

Tavasz az ételgyárban



— Negyvenezer ebédteljesítményt sóztál el, te szerelmes fajankó!

Párizsi történet

Egy párizsi bistroba betántorog egy részeg ember. A *főnök* nem akarja kiszolgálni.

— Vigyázzon magára — dadogja a részeg — az én sógorom olyan hatalmas ember, hogy becsukathatja a bistroját is, meg magát is! De még a polgármestert is kirúghatja!

A főnök elsápad.

— Ki az ön sógora? — kérdi.

— Titok — dülleszti ki a mellét a részeg.

— Csak nem miniszter?

— Sokkal feljebb! — legyint megvetően a részeg.

— Bidault? — kérdi tiszteletteljesen a főnök.

— Csak nem... Csak nem Vincent Auriol köztársasági elnök úr?

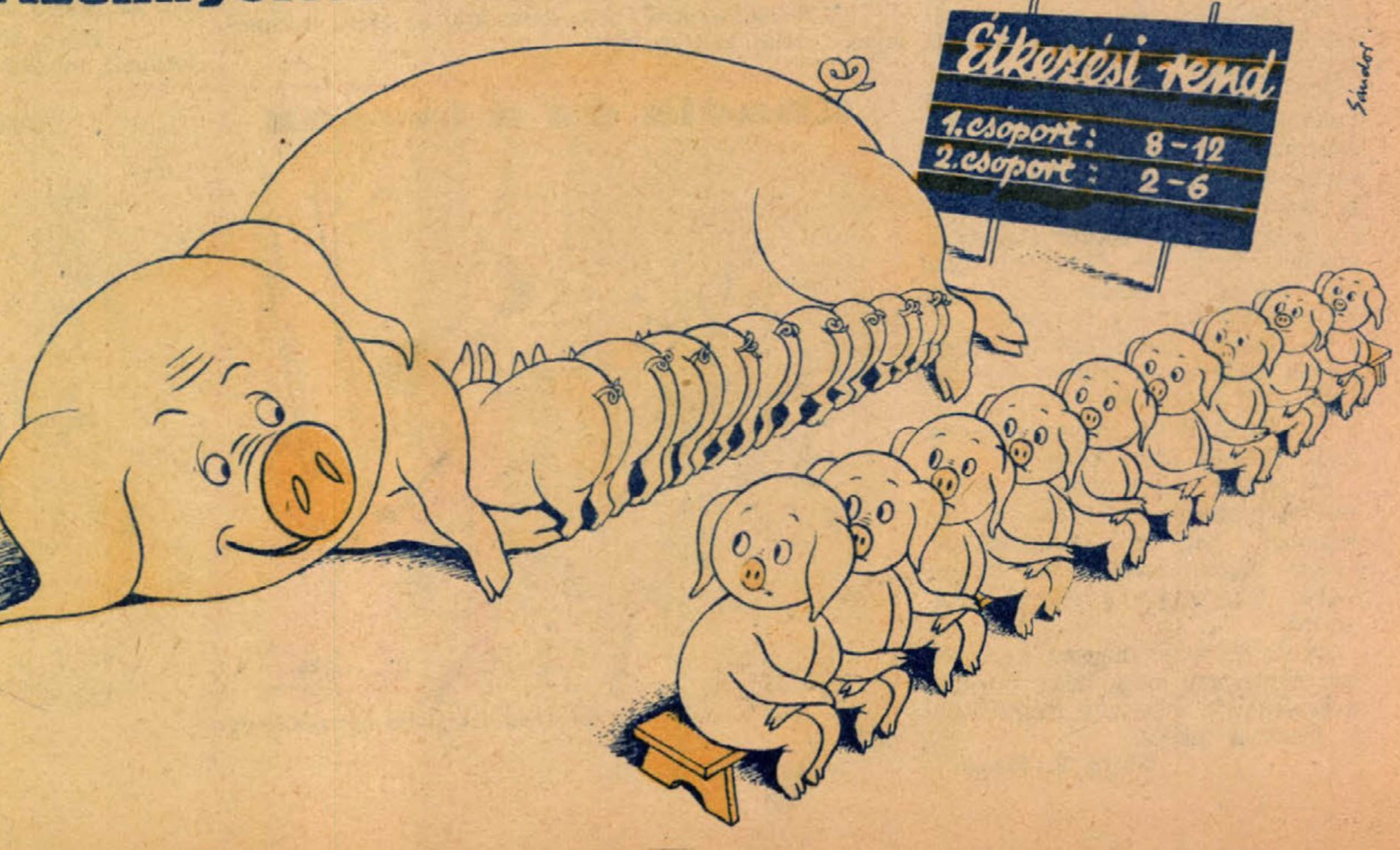
— Feljebb!

A tulajnak kidülled a szeme.

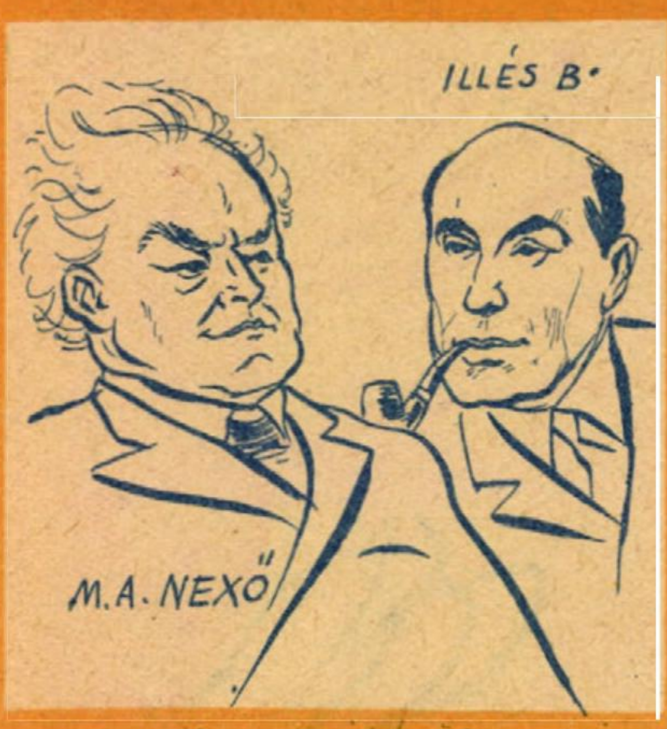
— De hát mi a sógora? — kérdezi halálsápadtan.

— Belső szobainas Truman mellett Washingtonban.

Tizennyolcat fiadzott Kondoroson egy koca



A 81 esztendős Andersen Nexő Budapesten



— Mondja Nexő elvtárs, mi a titka az ön magas korának?
— A fiatalságom.

A tavasz első drága hírnöke



— Tessék mondani kofa néni, ha csak szagolom a vajaskenyérhez, az mibe kerül?

Ludas Matyi

Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA.
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ.
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Felelős kiadó: GOLÁCS ERNŐ.
Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda NV.
offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

Megváltozott a telefonszámom

Mint ismeretes, megváltoztak a budapesti telefonszámok Kangyerka lakásának régi telefonja 383—463-ról 346—263-ra módosult. Elsejével. Aznap csak este kilenc után ment haza. Már az előszobában hallotta a kétségbeesett csörgést. Berohant. — Halló — mondta rekedten a sietéstől. — „Figyelmeztetem Kremolai úr, — csattant egy erélyes férfihang — hogy még két napot adok az ügy elintézésére...” Mielőtt válaszolhatott volna, lecsapták a kagylót. Nem sokkal utána női hang jelentkezett: — Tibi? — „Nem” — válaszolta ... — Idefigyelj, Tibikém. Tábori válik a feleségétől, most már biztos. Azonnal intézkedj a megbeszéltek értelmében, szervusz, — és kattant a telefon.

Vacsora közben egy szakállas férfihang zavarta meg: — Kremolai úr? .. — Nem vagyok Kremolai, — itt Kangyerka beszél! — ordította vissza. — Ne vicceljen, apuskám, mert baj lesz, — mondta a szakállas. — Abban a lakásügyben nagy bajok vannak. Keresse fel azonnal Verebest, mert csúnyán megütheti a bokáját.

Hajnal felé elővette a tavalyi telefonkönyvet. Valóban, a 346—263 alatt létezett egy Kremolai. Egészen pontosan: „Kremolai Tibor nyug. tőzsdebizományos.” Megnézte az új telefonkönyvet is. Itt már így szerepelt: „Kremolai Tibor magánzó.”

Felhívta a magánzót. Álmos és dühös hang jelentkezett. — Kremolai urat kérem! — Elcsodálkozó hang válaszolt: — Valóban én vagyok, Kremolai vagyok —

— Hát idefigyeljen Kremolai úr, — suttogta a kagylóba. — Kangyerka beszél. Közlöm önnel, hogy kiderült a lakásuzsorája, siessen Vermeshez. Tábori rájött, hogy viszonya van a feleségével és most már nyugodtan elveheti azt a vén szatyort feleségül. Azonkívül, ha három napon belül nem fizeti ki a tartozását Bucsekéknek, elárvereztetik. Savanyunak vigye vissza a féléve adott 300 forintját, Pacsmag Jenő viszont holnap lesz a napja, felpofozza az utcán a Tibacsek-ügy miatt ...

— Hát kedves Kangyerka úr, — hörgött Kremolai a telefonba, — én pedig örömmel közlöm Önnel, hogy a felesége minden délután egy magas fiatalemberrel találkozik a Diófa- és Viola-utca sarkán lévő kétes-hírű helyiségben. Malek üzeni, hogy a mult héten tréfából magával vitte az ezüst hamutálcát. Küldje vissza. Váraljay Péter, legjobb barátja, akivel együtt szolgált az SS-ben, örömmel üdvözli, most jött meg Nyugatról, Malvin néni pedig interurbán közölte, hogy Szekszárdon lakó fiát sikkasztás miatt kidobták a hivatalából ... — mondta és dühösen levágta a kagylót.

(Ordas)

Szénsztrájk Amerikában



Tőkés: Az ördög vigye el ezt a szénsztrájkot. Az ember nem lát az orrán túl.
Munkás: Hisz épp ez a bajuk maguknak, tőkés úr.

Két éve a reakció
Foga megcsikordult...
Balra állott a cseh nép,
Sorsa jobbra fordult...

Hangtalan Heti Híradó

Churchill békejelszavak hangoztatásával 80 mandátumot hódított el az angol „munkás” párttól. A békejelszavakat Churchill a következő választásig naftalinba tette.

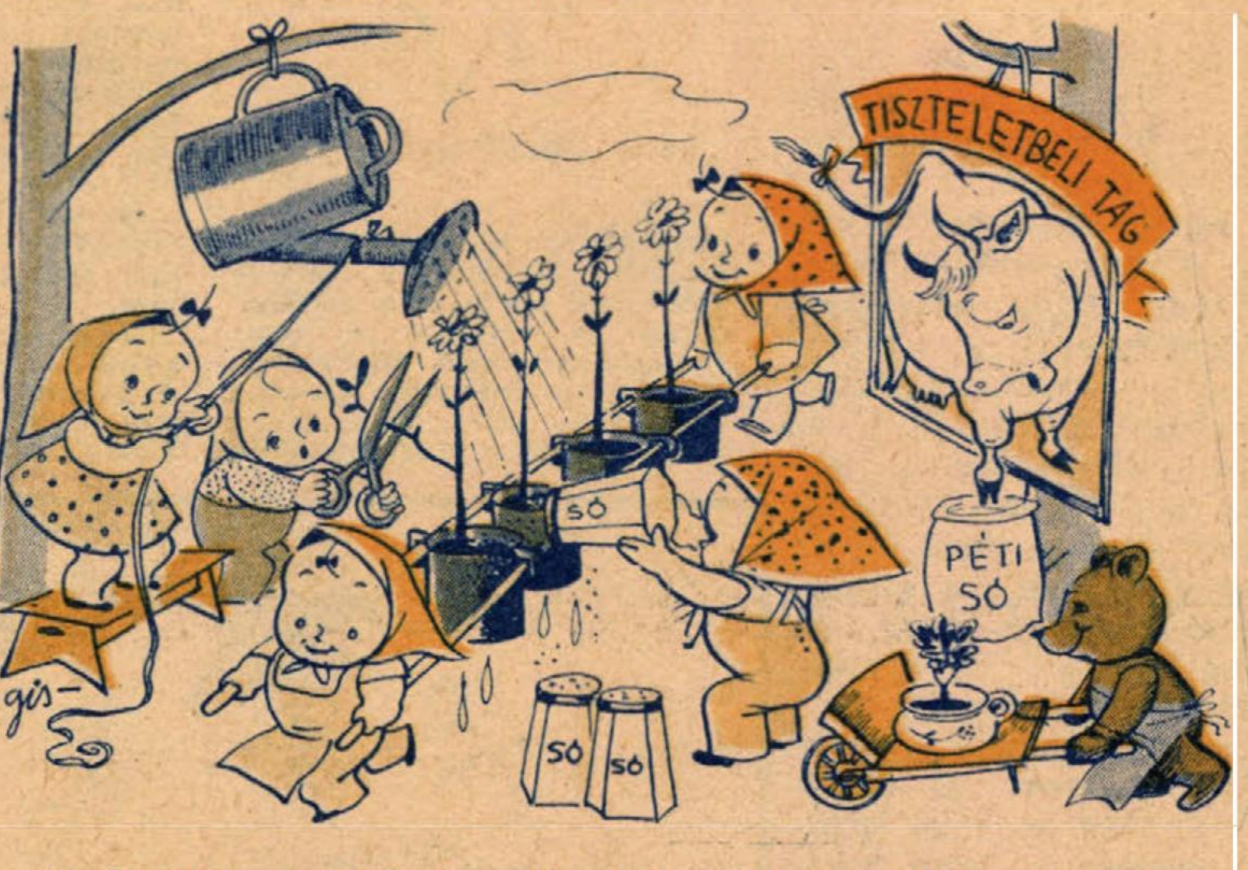
Ez a bácsi hideglelést kapott a mélyhűtött szilvásgombóctól, de nem azért, mert hideg volt, hanem, mert 40 darabot evett meg belőle.-

Régi ismerős



Munkás a barátjához: Ismerem. Ötszázmillió kínainak szeretett volna a nyakára hágni.
Tőkés a barátjához: Ismerem. Ötszázmillió dolláromnak a nyakára is hágott.

A LEGIFIJABBAK



is végrehajtják a növénytermelés fejlesztéséről szóló minisztertanácsi határozatot.

A csodagyerek lázadása

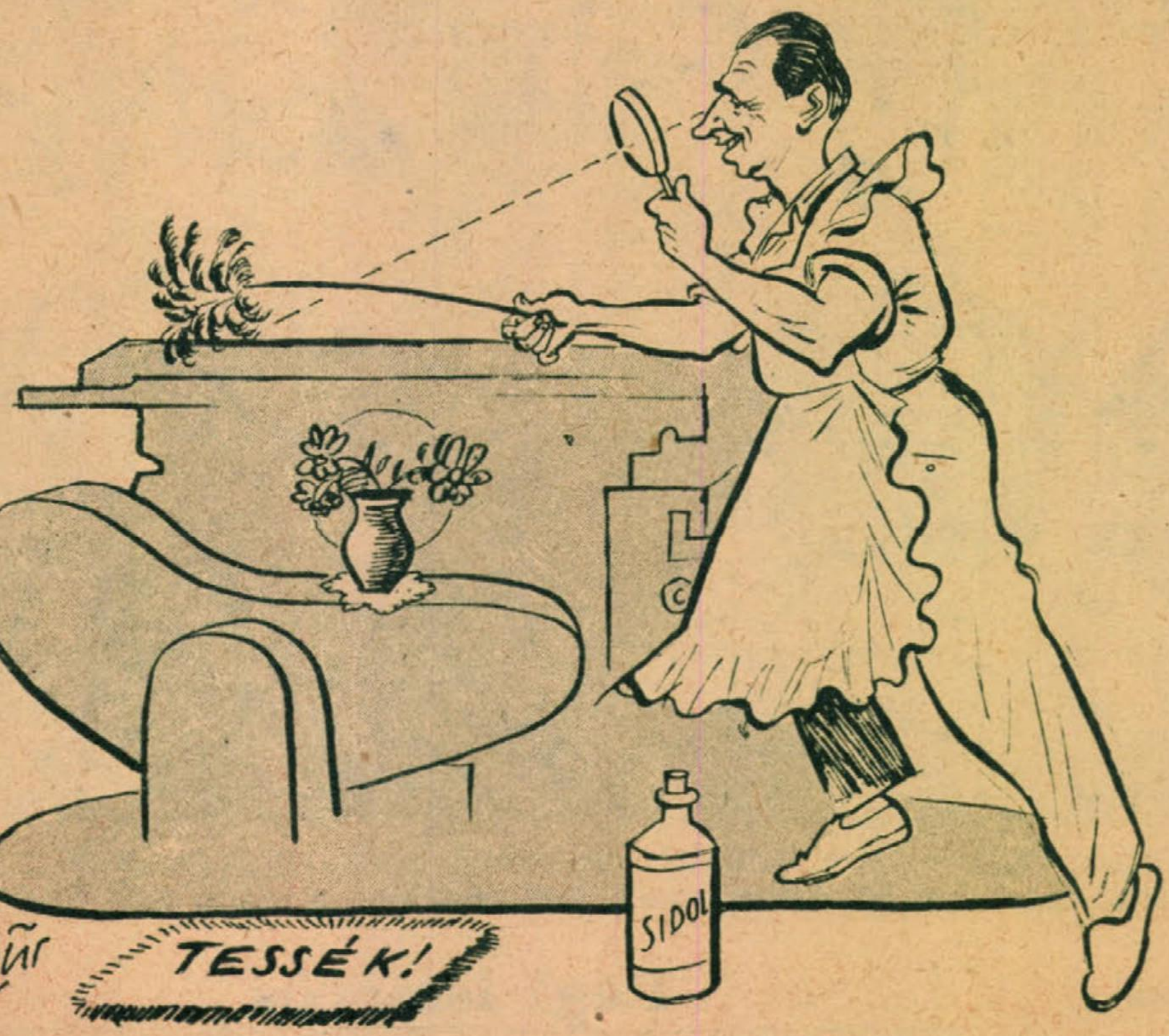


Készülődés a Tenyészállatvásárra



A bika: Nem tudna engem előrevenni mester? Nálam csak egy kis stuccolás lesz...

Ludas Matyi az EGYESÜLT IZZÓBAN



Képünk Pioker Ignácot, a kitűnő sztachánovista gyalust ábrázolja, aki többek között arról is nevezetes, hogy neki van a legfényesebb, legragyogóbb, legtisztább gépe hetedhétországban. Ezt úgy éri el, hogy munkaidő után órákig pucolgatja, fényesíti kedvenc gyermekét, sőt rossz nyelvek szerint még el is beszélget vele. Rajzolónkat meghilette Pioker elvtárs megható szenvedélye s megörökítette, hogyan képzeli el a kiváló sztachánovistát a tisztogatás meghitt pillanataiban négyszemközt szeretett gépével.

A filmsztár

A párttitkár elvtársnak aggodalmai vannak. Ma kijönnek a filmesek, hogy filmet készítsenek a híres audionos női brigádról. Ez még rendben volna, hadd lássák a dolgozók a mi sztahánovista brigádunkat, hadd legyenek büszkék rájuk. De ebben a női brigádban csodálatosképpen nők vannak, mégpedig fiatalok és csinoskák. Mi lesz, ha fejükbe száll a dicsőség? Talán még filmsztárnak képzelik magukat. A nők mégiscsak nők...

Puff, igazam volt, — gondolja a párttitkár, amikor délután beront hozzá Keil Júlia és sírva rogy le a székbe.

— Mi történt? — kérdi a párttitkár és nem bír elnyomni egy kis keserű, gúnyos mosolyt. — Talán nem vettek fel premierplánban?

Juliska felpattan és dühösen mondja:

— Fene bánja a premierplánt vagy micsodát! Nézze meg a tervkönyvemet, titkár elvtárs! Látja ezt? 205 százalékom van ma 229 helyett. Mert feltartottak a filmesek. Adják vissza a huszonnégy százalékomat!

És sír és sír, alig lehet megvigasztalni azzal, hogy majd csak rendbeteszik azt a huszonnégyet. Végül mégis megnyugodva távozik. A párttitkár pedig visszaül az asztalához és nagyot, hangosat, boldogat kacag, holott egyedül van a szobában. Nem szégyen ez.



Mikor Bardóczki Irént élmunkássá jelölték



Az előadó beszélt.

— Az Audion-szerelőből pedig Bardóczki Irént jelöljük élmunkássá.

Ahogy elhangzott a szó, az egész teremben moraj támadt. Nagy sóhajtások, torokköszörülések, krákogások, itt-ott meghatott hüppögés hallatszott s az arcok telve örömmel, mosollyal. Micsoda hozzászólások lesznek most, — állapítottam meg a sok-sok felnyúlt kezet látva. Az első felszólaló mély lélegzet után azt mondta:

— Hozzájárulok, de nagyon... mert az Irénke jó... olyan jó, mint ember és munkás... hüpp, hüpp, valami a szemembe ment, — szipogott a néni és nem tudta befejezni, — olyan jó... hüpp, hüpp...

— Az Irénke... az Irénke,... — mondta egy fejkendős néni... ő... ő... aranyos... de nehéz beszélni... de jó... nagyon szeretjük az Irénkét... mintha a lányunk lenne...

— Ő tanított meg — mondta egy kislány — és.. és... brühahaha... szeretjük őt... hüpp... hüpp... mert ő is mindenkit szeret.. mintha a mamánk lenne...

— Én csak azt akarom mondani... mondani..., akarta mondani a ki tudja hányadik felszólaló, hogy az Irénke... a mintaképünk.. az Irénke.

És mit akart itt a humorista? A humorista valami vicces dolgot akart csinálni jó poénnal, de az Irénke, ez a kedves sztahánovista, hüpp, hüpp, beléfojtotta a viccet a poénnal együtt .. hüpp, hüpp.

Sportolók előnyben?

Azt mondja Sárvári elvtárs, a szervező titkár:

— Majdnem minden él-



Kiszlinger

munkásunk sportoló. Futók, focisták, súlyemelők, birkózók közül kerül ki a legtöbb élmunkás. Hiába, a versenyszellem viszi őket előre. Magam is futottam valamikor. Négy perc alatt ezerötszáz métert. Harmincnégy alatt tízezret. Micsoda atléta voltam! — és fölsóhajt a százöt kilójával.

Nyugtalankodva jöttem ki a pártirodáról. Ez a Sárvári biztos minden focistából élmunkást csinál. És mintha csak a gondolatomban olvasna, mellém lépett egy jó ember, bizonyos Bagyin nevezetű.

— Szerkesztő elvtárs, írja meg a panaszom, borzalmas eset. Képzelje, hét gólt rúgtam a PIFC-nek s százhetvenet ugrok magasba, mégsem lettem élmunkás. Mert a Sárvári pikkel rám. Így aztán hiába teljesítek 110 százalékot.

Szóval, mondom, itt, aki általában rúg egy szép sarkos sufnit, abból élmunkás lesz.

— Mi az, hogy. De menynyire, — kesergett a mesélő. A Pioker futó volt. Kiszlinger régi focista, Sztankovics is atléta. Na és a Lutz. Multkor ellene halfoltam, labdába nem rúgott.

— Na, ha így állunk, szaladjunk le a műhelybe, majd ott kinyomozzuk az igazságot. Fülönfogva lecipeltem a jámbort. Piokernél kezdtük.

— Könnyű neki, — mondta a hétgólos. — Együtt váltott Sárvárival a 4×400-as stafétában.

— Nem szégyeled magad? — mondták többen is, — az ország legjobb gyalusát szapulod? — S majdnem kapott két tucat fenékenbillentést. Jó. Nézzük a Kiszlingert. De éreztem, hogy valami nem stimmel a bagyini vádban.

— Kiszlinger? — humorizált Bagyin gúnyosan. — Csak ne játszott volna a Baktékában...

— Ötezerötszáz százalékot teljesített a sztálini műszakban, — árulták el a drehusok. És körülállták Bagyint, de nem jóindulatból. Itt acetilénszagot éreztem, annyira leégett Bagyin. Rendben. Nézzük a Sztankovicsot. Hátha itt tényleg baj van.

— Emberek, a Sztankovics a sprintelésből él, ahelyett, hogy dolgozna, ismertette a tényállást.

— S az 1000 százalékból él, amit teljesít, — kiáltoztak közbe s rettenetesen görbén néztek rá. Elillantunk, mint a füst. Mentem Lutzhoz, de már félig paprikás voltam.

— Ez szép fiú, — mutatott Bagyin Lutzra, — avval a selejtcsináló sapkával a fején. Ha nem focizna, hol lenne ő.

Itt néhányan felvilágosították, mi a rágalmazó sorsa s elküldék Bagyint a jófenébe. Végül egészen összeroppantunk, különösen, mikor megtudtam, hogy a Bardóczki Irén sem a kosárlabdázásért lett élmunkás és nem nevelt lánya a vállalatvezetőnek sem. Legvégül aztán leszűrtem a tanulságot és továbbadtam a hétgólos atyafinak is.



Sztankovics

— Kis halandzsapepi, az szép, hogy úgy lőssz, mint az ágyú, de ettől eltekintve, rokona lehetsz a sportállamtitkárnak is, ha legalább annyit nem termelsz, mint rossz napján Kiszlinger, soha az életben nem lesz belőled élmunkás. És ez így van jól.

N. S. J.



Sárvári elvtárs: 3100 egyéni versenyzőnk van...

Viszont a művezetők egy része sajnos még mindig konzervatív...

Hat sztahánovistánk vesz részt a kongresszuson...

Hát ami a műszaki értelmiség ey részét illeti...

Miről álmodik a revizor

A revizor ebéd után kicsit elszunditott és a Pioker Náciról álmodott, aki egy éve nem csinál selejtet és ma már saját bélyegzőjével önmagát ellenőrzi.

Jött az álombeli Náci a kész munkadarabbal és nyujtotta át:

— Nem jó! — mondta az álombeli revizor gőggel. — Eldobhatod.

Jött a másikkal.

— Almás munka! — ásított a revizor. — Visszaestél. Sasszemem mindent meglát. Jött a harmadikkal a Pioker.

— Inasok sem csinálnak ilyet. Nem jó. — És kacagott a revizor, míg csak föl nem ébredt. Akkor elmesélte álmát.

A hallgató gyalusok, drehusok, köszörűsök, marók fölháborodva intették le:

— Mit hazudozol nekünk össze-vissza? Nagyon jól tudjuk mi, hogy a Pioker Náci még a más álmában sem csinál selejtet.

Jövő héten: Ludas Matyi a Magyar Ruggyantaárugyárban



— Mi az, mi van itt? MHK-próba?
— Nem! Rántottcsirke van ebédre.